

[Glistrup]

pet til med at redde det her, nemlig at det nok vil være svært at opnå noget andet forhandlingsresultat, må jeg erkende at vi ikke lægger nogen vægt på i Fremskridtspartiet, for vi mener jo netop, at det essentielle i denne sag er, at man ikke skulle forhandle. Man skal overlade det til fiskerne derude på territoriet, som man har gjort det igennem tiderne helt tilbage fra Vesetes æra derovre i Rønne. Man skal simpelt hen gøre det, at man overlader det til fiskerne, og det har man kunnet opretholde, uanset at Østtyskland fik kommuniststyre i 1945, uanset FN's havretskonference, og hvad der ellers har været, lige indtil man skulle forberede statsministerens statsbesøg i Østberlin. Det var først på det tidspunkt, at der begyndte at gå kuk i det, fordi man altså begyndte på disse forhandlinger.

Derfor er svaret på betækningsbidraget fra Socialistisk Folkeparti og Socialdemokraterne, at det kun er strålende, hvis der ikke kommer nye forhandlinger, og at regeringen med andre ord får forkastet sit forslag her i dag, således at der ikke gives det samtykke, der kræves efter grundlovens § 19 for at afstå dansk territorium.

Det er en skam, hvis der virkelig stemmes som angivet i betænkningen. Jeg opfordrer meget kraftigt Folketingets medlemmer til at stemme nej til det rædselsfulde, nationalt ødelæggende forslag, som regeringen her har stillet.

Mogens Elvensø (FP):

Den traktat, vi nu vedtager at ratificere i dag, er jo ikke en traktat, der er påkrævet på grund af, at det skulle være nødvendigt internationalt, for status quo kunne vi godt have opretholdt. Havenes frihed bør opretholdes og garanteres, og den holdning burde have været Danmarks officielle holdning fra allerførste færd, da man begyndte at tale om fiskerigrænser mellem Bornholm og Østtyskland. Og man burde have haft den holdning allerede første gang, da der internationalt blev talt om grænser. Der har været talt om grænser mellem Island og England og andre steder, og allerede dengang burde man have vidst, at et lille land ødelægger sine egne interesser ved at oprette grænser over for stormagterne.

Bornholmerne har jo forsøgt at lave fiskeri ovre ved Seychellerne, hvor man ville fiske tun. Tænk engang, hvis der havde været grænser derovre! Så havde en sådan sejlads efter tunfiskeri været umuligt.

Det er klart, at DDR vil lave sådan en traktat, for i autoritær kommunisme vil man jo inde-spærre al frihed i stramme regler. Derfor er det klart, at man vil have den, og derfor er det, at jeg siger, at Danmarks og Bornholms stilling havde været bedre uden denne traktat.

Hvad er det, vi gør? Vi prisgiver Bornholm. Hvis man fisker inden for det territorialfarvand, der nu bliver fiskernes ovre ved Bornholm, og skal sende disse fiskerbåde over til frysehusene på Møn og på Sjælland, hvad sker der så? Så sker der det, at disse fiskerbåde kan opbringes enten af svenske fiskeriinspektions-skibe eller af østtyske inspektions-skibe. Og det er det, vi ikke vil have. Vi vil ikke have, at det kan ske. Vi havde hellere set, at der blev lavet aftale om en korridor, hvor danske både kunne sejle frit uden risiko for at blive opbragt af andre lande.

Hvad får Danmark til gengæld for sådan en traktat, hvor vi afgiver noget til DDR? Vi får løfte om, at man vil lave en traktat på 30 år om fiskeri. Vi har ikke engang lavet traktaten; vi får løfte om den. Hvordan kommer sådan en traktat til at se ud? Det ved vi ikke. Vi kan sige: En fugl i hånden er bedre end ti på taget, og den fugl, vi har i hånden, det er status quo.

Jeg er meget skuffet over at se, hvordan Socialdemokraterne har haft teoretiske indvendinger hele tiden, men så slutter med at kapitulere. Man slutter med ikke at se på traktatindholdet, men på teoretiske og hypotetiske ting og på, hvordan det hele er sket, og det spilder man udvalgets tid med i stedet for at hjælpe os med at få den traktat helt væk.

Hr. Glistrup talte historisk om gammel tid – jeg vil ikke gå længere end 50 eller 40 år tilbage. Da var jeg medlem af frihedsbevægelsen under krigen, og da sloges vi ikke for, at der skulle oprettes nye grænser. Hvad er det, vi nu gør? Vi kapitulerer over for Østtyskland, over for dets interesser. Vi laver grænser ude i vandet, og med den viden, vi har om, hvorledes østtyskerne opfører sig i forhold til grænser, hvorledes de skærper grænserne, kan vi jo se, at det er den aller-allermost farlige politik, Danmark indlader sig på i øjeblikket ved at lave denne traktat.

Jeg vil sige til Folketinget: Tænk jer om! Det er det aller-allerfarligste, vi gør. Det er nøjagtigt det, vi gjorde, da vi blev hentet til Berlin i 1939 og underskrev en ikkeangrebspagt. Vi bøjede os i støvet. Folketinget bøjer sig i støvet.